

ПАРИЖЪ.

На другийтъ день сутринѣтъ, като отивахъ къмъ желѣзницѣтъ едни, кола които влѣзохъ въ дворѣтъ на гостинницѣтъ стоварихъ Аллена. Лицето му свѣтнѣ отъ радостъ като мя видѣ. — Каква честь, извика, господине ! не сте ли трѣгнѣли; ето писмо — и като го зехъ познахъ почъркѣтъ на Ловепена. Пишаше ми на кратко, че г-жа Порое паднѣла тежко болна и че искала да маявиди.

И тъй заповѣдахъ тутакъ си да промѣнятъ коніетѣ, и ся качихъ на колата като едвамъ убѣдихъ Алена да сѣдне срѣщу мене. Като го позапытахъ за разны работы, поискахъ да ми повтори и дваждѣ и триждѣ едно извѣстіе което не можахъ да разберѣ добрѣ. Споредъ туй извѣстіе, Г. Ловепенъ донесълъ на г-жѣ Порое еднѣ министерскѣ запискѣ която ѣ извѣстява че станѣла наслѣдница на всичкый имотъ на родниниытъ си въ Испаніѣ. — Види ся, приложи Алентъ, че това наслѣдіе ся длѣжи на открытіята измежду опѣзи стары записы които вы прѣтърсихте, господине ; тѣ доказали правдинѣтъ на г-жѣ Порое. Не знаѣ до колко е истинно това, но ако е, жално е добрата тая господжа да има всякога идеитѣ си за катедралныйтъ храмъ.... върху които настоява днесъ повече отъ другѣ пѣтъ. Като зе писмото паднѣ на земіѣтъ и сторни си ся че умирѣ; но слѣдъ единъ часъ начинѣ